U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **V. D. M.,** zast. Mgr. Petrem Čechurou, advokátem se sídlem Palackého 1, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 10. 2017, č. j. 60 Az 50/2017 – 25,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Průběh dosavadního řízení

[1] Žalobce podal dne 17. 1. 2017 žádost o udělení mezinárodní ochrany, k níž dne 30. 1. 2017 poskytl údaje a téhož dne s ním byl proveden pohovor. Žadatel uvedl, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, vietnamské národnosti a je bez náboženského vyznání. Není ani nikdy nebyl členem politické strany či jiné organizace. Je svobodný a má tři děti, přičemž dvě z nich žijí v Kanadě, zatímco nejmladší žije ve Vietnamu. V roce 2001 vycestoval z vlasti letecky na základě turistického víza do Ruské federace a následně po dvou týdnech pobytu přicestoval vlakem do Polské republiky, kde pobýval tři a půl roku. Při cestě z Ruska do Polska v roce 2001 ztratil cestovní doklady. Následně odcestoval do Spolkové republiky Německo. V České republice pobývá ode dne 13. 10. 2016, kdy přicestoval autobusem ze SRN. Nikdy dříve nenavštívil jiný členský stát Evropské unie než Polsko a SRN a nedisponoval uděleným vízem či povolením k pobytu v žádném členském státě EU. V roce 1991 žádal v SRN o azyl, jeho žádost však byla zamítnuta, následně se v roce 1997 vrátil zpět do Vietnamu. O mezinárodní ochranu v České republice žádá poprvé, jelikož zde nemá legální pobyt. V Evropě pobývá již 15 let, přičemž od roku 2001 nelegálně. Do vlasti se žalobce odmítá vrátit, protože jeho družka sdílí domácnost s jiným mužem a žalobce nemá kde bydlet. Chce žít a pracovat v Evropě jako normální člověk. Navíc se obává, že vzhledem k tomu, že nemá žádné osobní doklady a nemůže tak orgánům v zemi původu dokázat, že vycestoval legálně, mohl by být za

nelegální vycestování potrestán pokutou nebo i odnětím svobody. Dne 14. 10. 2016 žalobce žádal o vydání náhradního cestovního dokladu na vietnamském zastupitelském úřadu v Praze, nicméně neuspěl, jelikož se jej nepodařilo dohledat v systému. Žalobce dále vypověděl, že dříve nežádal o udělení mezinárodní ochrany, jelikož se obával, že mu v SRN bude jeho žádost opětovně zamítnuta.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 7. 2017, č. j. OAM-39/ZA-ZA11-HA10-2017, neudělil žalobci mezinárodní ochranu, jelikož neshledal podmínky pro udělení azylu dle § 12, § 13 ani § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v relevantním znění (dále jen „zákon o azylu"), ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a či § 14b citovaného zákona.

[3] Podle žalovaného žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu pronásledován, přičemž žalobce výslovně uvedl, že nikdy nebyl členem politické strany či jiné organizace, ani se ve vlasti neúčastnil jakýchkoliv aktivit politického rázu, veřejně se neangažoval a neměl ani žádné problémy s tamními státními orgány či bezpečnostními složkami. Žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobce mohl pociťovat odůvodněný strach z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, jelikož žádné takové potíže ani nezmínil, naopak návrat do země původu odmítá z ekonomických důvodů, konkrétně s odůvodněním, že ve vlasti nemá kde bydlet. Další jeho obava plyne z možného postihu vietnamskými státními orgány za jeho neoprávněný pobyt mimo Vietnam.

[4] Žalovaný konstatoval, že důvody pro udělení azylu jsou jednoznačně stanoveny zákonem, přičemž legalizace žadatelova pobytu v České republice pod tyto důvody nespadá, a žalobce měl proto svou pobytovou situaci řešit jinou zákonnou cestou. Tvrzení žalobce, že mu vietnamský zastupitelský úřad v Praze nevydal náhradní cestovní doklad s odůvodněním, že jej nebylo možno dohledat v evidenci, označil žalovaný za podivné, jelikož žalobce v průběhu správního řízení nedoložil podání žádosti o tento doklad, a navíc k žádosti o udělení mezinárodní ochrany přiložil kopii zápisu do pobytové knížky vydané vietnamským státním orgánem, policií čtvrti Q8 v Ho Či Minově Městě, na jméno žalobce, z čehož lze usoudit, že v evidenci vietnamských státních orgánů figuruje. Žalovaný dodal, že žalobce ztrátu svého cestovního dokladu od roku 2001 nikde nehlásil, ani situaci jinak neřešil. K žalobcově tvrzené obavě z postihu za neoprávněný pobyt mimo území Vietnamu žalovaný mj. odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2012, č. j. 7 Azs 9/2012 – 46 (zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde zdejší soud judikoval, že hrozba trestního stíhání může být sama o sobě azylově relevantní pouze při naplnění určitých podmínek specifikovaných v citovaném rozsudku, které však dle žalovaného v žalobcově případě nebyly zjištěny. Žalovaný dále konstatoval, že ekonomické potíže osoby v zemi původu z ní samy o sobě nečiní uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků, tedy nejsou důvodem pro udělení azylu. V souvislosti s ekonomickými vyhlídkami žalobce ve vlasti odkázal žalovaný na informaci Mezinárodní organizace pro migraci a na zprávy Mezinárodní organizace práce a Asijské rozvojové banky, které předvídají zlepšení řady sociálních ukazatelů ve Vietnamu. Žalovaný dodal, že dle uvedených zpráv existují v zemi původu různé asistenční služby a agentury zabývající se zajišťováním bydlení, a zmínil i

činnost Mezinárodní organizace pro migraci v oblasti reintegrace migrantů, kteří porušili pobytový režim.

[5] Dále žalovaný neshledal ani naplnění podmínek pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu, jelikož nikomu z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu tohoto ustanovení nebyl v České republice udělen azyl. Žalovaný neshledal ani důvody zvláštního zřetele hodné, které by odůvodňovaly udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.

[6] Podle žalovaného nebyly naplněny ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Žalobce neuvedl skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno usuzovat, že by mu v případě návratu do vlasti hrozila vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, přičemž ani žalovaný takové okolnosti nenalezl, byť připustil, že dle Výroční zprávy 2017 – Vietnam vypracované Human Rights Watch a dle Výroční zprávy Amnesty International 2016/17 je stav dodržování lidských práv v zemi původu dlouhodobě neuspokojivý a že vládnoucí strana tvrdě potírá projevy disentu a represivně zakročuje vůči lidskoprávním aktivistům. Na straně druhé však podle informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 26. 5. 2015, č. j. 98851/2015-LPTP, vietnamská vláda intenzivně podporuje snahu občanů vycestovat do zahraničí za prací či se tam trvale usídlit, přičemž toleruje využití téměř jakýchkoliv prostředků k získání pobytového režimu v cizí zemi, včetně žádosti o azyl, pokud není provázena ostřejší kritikou vietnamského režimu, vládnoucí strany či jejích konkrétních představitelů. Žalovaný uzavřel, že žalobce nikdy nebyl členem žádné politické strany, ani jiné organizace, ani se v tomto směru jinak neangažoval a nikdy neměl žádné potíže s vietnamskou státní mocí, přičemž k vycestování jej vedly pouze ekonomické důvody, není proto důvodu se domnívat, že by byl vystaven popsaným represím namířeným pouze proti odpůrcům režimu.

[7] Žalovaný neshledal ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu, jelikož nikomu z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu tohoto ustanovení nebyla v České republice udělena doplňková ochrana.

[8] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“). V žalobě vyjádřil nesouhlas se závěry žalovaného ohledně nenaplnění podmínek pro udělení jednotlivých forem mezinárodní ochrany. Žalobce argumentoval tím, že ve správním řízení vyjádřil obavu z postihu za neoprávněný pobyt mimo území Vietnamu, přičemž žalovaný nemůže s určitostí uzavřít, že mu za to žádné pronásledování nehrozí. Žalobce dodal, že zažádal o vydání náhradního cestovního dokladu, jelikož se obával reakce českých úřadů, pokud by se při vyřizování žádosti o mezinárodní ochranu zjistilo, že je na území České republiky bez dokladů. Náhradní cestovní doklad mu však nebyl vydán, přičemž žalobci nelze klást za vinu nečinnost příslušného vietnamského státního orgánu. Žalobce dále doložil, že je v České republice zaměstnán a má zde zajištěno bydlení.

[9] Krajský soud žalobu zamítl v záhlaví označeným rozsudkem jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Krajský soud se neztotožnil s námitkou nesprávného zhodnocení podmínek pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona o azylu, jelikož se žalovaný všemi

formami mezinárodní ochrany zabýval a posuzoval je s ohledem na tvrzené obavy žalobce, přičemž krajský soud se s tímto posouzením ztotožnil. Soud dospěl k závěru, že žalobce nepředestřel azylově relevantní příběh, na jehož základě by bylo možné uvažovat o udělení azylu či doplňkové ochrany. K námitce hrozícího postihu žalobce za neoprávněný pobyt v zahraničí krajský soud odkázal na informace o zemi původu, o něž se opíral žalovaný a z nichž dle krajského soudu vyplývá, že stát nijak nekomplikuje situaci občanům navracejícím se do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí. Naopak Vietnam považuje takový pobyt za žádoucí, neboť občané žijící v zahraničí finančně zabezpečují své rodiny ve vlasti. Na uvedeném postoji dle krajského soudu nic nemění ani podání žádosti o mezinárodní ochranu, pokud se daný občan nedopustil v zahraničí ostré kritiky vietnamského režimu či dokonce jeho konkrétních představitelů. Ohledně argumentace žalobce nevydáním náhradního cestovního dokladu vietnamským zastupitelským úřadem v Praze se krajský soud zcela ztotožnil s hodnocením žalovaného. Tvrzení, že se žalobce v České republice začlenil do pracovního procesu a že zde má zajištěno bydlení, shledal krajský soud pro projednávanou věc irelevantními.

II.
Kasační stížnost, vyjádření žalovaného

[11] Žalobce („stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[12] Stěžovatel znovu argumentuje svou obavou, že v případě návratu do země původu bude potrestán za neoprávněný pobyt mimo území Vietnamu, v čemž spatřuje naplnění podmínek pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Tato jeho obava pramení z informací, které má od různých (blíže nespecifikovaných) osob, jež s ním tuto problematiku v minulosti řešily. Stěžovatel opět zdůrazňuje, že žalovaný nemůže s určitostí konstatovat, že mu za neoprávněný pobyt mimo území Vietnamu žádné pronásledování či jiná újma nehrozí. Stěžovatel nechápe, na základě čeho dospěli žalovaný, potažmo krajský soud k opačnému závěru. Argumentaci informacemi o zemi původu obsaženými ve správním spise označil stěžovatel za zavádějící, jelikož nezohledňuje rozdíl mezi tím, kdy se občan navrací do Vietnamu po neoprávněném, a kdy naopak po legálním pobytu v zahraničí. Stěžovatel namítá, že tento rozdíl žalovaný i krajský soud pominuli.

[13] Stěžovatel dále opakuje námitku ohledně nevydání náhradního cestovního dokladu, přičemž dodává, že skutečnost, že doložil zápis do pobytové knížky a že tedy musel figurovat v evidencích vietnamských státních orgánů, sama o sobě nedokládá, že v těchto evidencích figuruje i v současnosti. Právě skutečnost, že v evidencích figuroval, avšak v současnosti vietnamské státní orgány tvrdí, že nejsou schopny prokázat jeho identitu, je dle stěžovatele zarážející a z ní pramení i jeho obavy. Stěžovatel uvádí, že žádost o vydání náhradního cestovního dokladu již v minulosti žalovanému doložil, nicméně pokud je i nadále tvrzeno, že žádost není součástí spisu, zasílá ji jako přílohu kasační stížnosti. Ke skutečnosti, že nepožádal o mezinárodní ochranu bezprostředně po svém příjezdu do ČR, zopakoval, že měl obavy z postihu ze strany státních orgánů České republiky z toho důvodu, že neměl žádný cestovní doklad. Za nesprávný označil stěžovatel závěr krajského soudu, podle něhož jeho snaha získat mezinárodní ochranu je založena pouze na ekonomických důvodech. Podle jeho názoru dosud nebylo prokázáno, že mu v domovském státě nehrozí žádná újma, naopak jeho obava je odůvodněná.

[14] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[15] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s odůvodněním napadeného rozsudku, přičemž odkázal na obsah správního spisu, zejména na samotné podání žádosti o mezinárodní ochranu, výpověď stěžovatele učiněnou ve správním řízení, na žalobou napadené rozhodnutí i rozsudek krajského soudu a na své vyjádření k žalobě. Žalovaný označil stížní námitky za nedůvodné a z velké části shodné s argumentací, kterou vypořádal ve svém rozsudku již krajský soud.

[16] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro její nepřijatelnost, popř. ji zamítl pro nedůvodnost.

III.
Posouzení přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[18] Nejvyšší správní soud se dále ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

[19] Kasační stížnost se dotýká právních *otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

[20] Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

[21] Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně.

[22] Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.*

[23] Stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí důvody, proč by měla být ve smyslu § 104a s. ř. s. považována za přijatelnou, a ani Nejvyšší správní soud takové důvody neshledal.

[24] K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud uvádí, že eventuální nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu může za určitých okolností naplnit důvody přijatelnosti kasační stížnosti, a to dokonce i za situace, kdy to stěžovatel výslovně nenamítne. V daném případě však Nejvyšší správní soud tento důvod přijatelnosti kasační stížnosti neshledal, neboť krajský soud veškeré námitky stěžovatele vypořádal a nezatížil řízení o žalobě stěžovatele ani jinými vadami, které by mohly způsobit nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Námitku stěžovatele týkající se jeho tvrzeného postihu za neoprávněný pobyt v zahraničí krajský soud dostatečně posoudil na str. 8 napadeného rozhodnutí, kde odkázal na informace o zemi původu, jež jsou součástí správního spisu a jež tuto obavu stěžovatele nepotvrzují.

[25] Stěžovatel sice tvrdí, že splňuje podmínky pro udělení všech forem mezinárodní ochrany, dále však v kasační stížnosti svou argumentaci konkretizuje pouze ve vztahu k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Pokud by však byla jeho obava z odsouzení dokonce k trestu odnětí svobody za jeho neoprávněný pobyt v zahraničí opodstatněná, jednalo by se spíše o potenciální důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, neboť by bylo v takovém případě třeba se zabývat podmínkami panujícími ve vietnamských věznicích a odpovědět na otázku, zda stěžovateli nehrozí v souvislosti s uvězněním v zemi původu skutečné nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Azylově relevantní by taková obava naopak byla pouze v případě, pokud by případné nepřiměřené stíhání či trestání stěžovatele mělo souvislost s důvody pronásledování taxativně vymezenými v § 12 zákona o azylu, tedy patrně se stěžovatelovým skutečným či jemu připisovaným politickým přesvědčením, případně by bylo myslitelné zabývat se rovněž otázkou, zda občany navrátivší se do Vietnamu po delším pobytu v zahraničí nelze považovat za samostatnou sociální skupinu.

[26] K takovým případným úvahám však chybí v nyní posuzované věci základní předpoklad, totiž opodstatněnost stěžovatelových obav z nepřiměřeného postihu za neoprávněný pobyt v zahraničí. Informace o zemi původu, které jsou součástí správního spisu a které poměrně důkladně rozebral krajský soud v napadeném rozsudku, totiž svědčí o opaku, tedy o závěru, že stěžovateli žádný takový vážnější postih reálně nehrozí. Nejvíce vypovídající je v tomto ohledu Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 26. 5. 2015, č. j. 98851/2015-LPTP, podle níž naopak, jak už konstatoval krajský soud, vietnamský režim všemožně podporuje co nejdelší pobyt svých občanů v zahraničí, neboť v tom spatřuje vítaný zdroj příjmů pro vlastní ekonomiku, resp. domácí obyvatelstvo, přičemž je shovívavý k prostředkům, jakým si občané Vietnamu možnost pobytu a výdělku v zahraničí zajišťují. Podle této informace tedy není pro případné riziko postihu po návratu do Vietnamu podstatné, zda „navrátilec“ pobýval v zahraničí oprávněně, či neoprávněně, postihováno není bez dalšího ani podání žádosti o azyl v zahraničí, ale sankce nastupují až v případě, pokud by navrátilec v zahraničí, ať již v souvislosti s žádostí o azyl či jinak, kritizoval vietnamský režim či jeho představitele, a vietnamské úřady by se o tom dozvěděly. To není případ stěžovatele, z jehož výpovědi ve správním řízení vyplývá, že dosud nevyvíjel žádnou politickou činnost ani veřejně neprojevoval své názory na vietnamský režim, ať již ve Vietnamu nebo v Evropě, a pokud jde o jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou v ČR, není v prvé řadě žádný důvod se domnívat, že by se vietnamské orgány měly - při vědomí zákonné povinnosti žalovaného i správních soudů nevyzradit identitu žadatele o mezinárodní ochranu potenciálním původcům

pronásledování nebo vážné újmy dle § 19 odst. 2 zákona o azylu - o této skutečnosti vůbec dozvědět.

[27] Závěr, podle něhož občanům navracejícím se do Vietnamu, byť i po neoprávněném pobytu v zahraničí, bez dalšího nehrozí vážný postih, potvrzuje rovněž informace Mezinárodní organizace pro migraci z května 2016 o Vietnamu, která je jakýmsi souhrnem užitečných údajů právě pro dobrovolné navrátilce do Vietnamu, včetně údajů o reintegračních asistenčních programech poskytovaných touto organizací, přičemž je zřejmé, že přinejmenším velkou část těchto dobrovolných navrátilců budou tvořit vietnamští občané, kteří pobývali v zahraničí neoprávněně.

[28] Oproti těmto konkrétním zprávám o zemi původu staví stěžovatel pouze blíže nespecifikované informace od blíže nespecifikovaných osob, jež s ním údajně tuto problematiku v minulosti řešily. Stěžovatel ani ve správním řízení ani v řízení soudním nepředložil žádné konkrétní informace o zemi původu, např. o její trestněprávní úpravě či praxi, jež by vyvracely závěry vyplývající z citovaných zpráv, jež jsou součástí správního spisu, a které by naopak svědčily o důvodnosti stěžovatelových obav z postihu za neoprávněný pobyt v zahraničí. Za této situace tedy Nejvyšší správní soud musí vycházet z citovaných informací o zemi původu, které k dané otázce v dostatečném rozsahu shromáždil žalovaný.

[29] Pokud jde o stěžovatelovu údajnou žádost vietnamskému zastupitelskému úřadu v Praze o vystavení náhradního cestovního dokladu, lze potvrdit, že taková žádost není součástí správního spisu ani ji stěžovatel nepředložil v řízení před krajským soudem. V kasační stížnosti sice stěžovatel uvádí, že tuto žádost v kopii přikládá, ani to však ve skutečnosti neučinil. I kdyby však stěžovatel prokázal, že tuto žádost skutečně podal a že byla zastupitelským úřadem zamítnuta z toho důvodu, že stěžovatel nefiguruje jako vietnamský občan v příslušných databázích, jak stěžovatel tvrdí, nebyla by taková skutečnost pro posouzení důvodnosti jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany bez dalšího relevantní. Tvrzení, že by z takové případné skutečnosti bylo možno dovozovat nebezpečí stěžovatelova trestního stíhání ve Vietnamu, je čirou spekulací; spíše by snad taková skutečnost nasvědčovala opačnému závěru, neboť pokud by měly vietnamské úřady skutečně zájem na stěžovatelově trestním stíhání, tak by mu náhradní doklad naopak vystavily a tím mu umožnily návrat do země původu.

[30] Otázka, kdy stěžovatel podal žádost o mezinárodní ochranu a z jakých případných důvodů tak neučinil neprodleně, není v nyní posuzované věci rozhodující. Pozdější podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany může snižovat věrohodnost žádosti, nemůže však být důvodem vylučujícím udělení mezinárodní ochrany v případě, že by žádost i tak byla opodstatněná. To však, jak již bylo vysvětleno, není případ stěžovatele.

IV.
Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že jeho ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky obsažené v kasační stížnosti a krajský soud se *prima facie* v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu dotčených

ustanovení podaného v související judikatuře. Otázky nastolené v kasační stížnosti nejsou judikaturou řešeny rozdílně, nebylo třeba učinit judikaturní odklon a nebylo ani shledáno zásadní pochybení krajského soudu, jež by mohlo mít dopad do hmotněprávní sféry stěžovatele. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[32] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 10. října 2019

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu